ఈ వారం కథ

"పదకొండు కిలోమీటర్లు సార్! ఇదేమో, సురపానియాపం. దీన్నే ఎస్.యానమంటారు. ఇక్క డినుంచి, గచ్చకాయల పోర అని, అక్కడిదాకా సార్!"

"సాయంత్రానికి యాభయ్ తొమ్మిది లెక్క తేలింది సార్! అన్నీ సముద్రంలోంచి కొట్టుకొచ్చిన శవాలే. ఈ ఒడ్డెంటే పాతిపెట్టుకెళ్ళాం"

• • • • • • • • • •

'సీలో కొట్టుకొచ్చాయి కాబట్టి వానసుండవు సార్! లేకపోతే ఆ కుళ్ళు కంపుకి ఆ వాకొడుకుల్తో పాటు మేవూ చచ్చి వుండేవాళ్ళం"

• • • • • • • • • •

"రేపిడేక్షన్ ఫోర్సోళ్ళు, స్పెషల్ పోలీసు, మేవూ.. అదిగో సార్! ఆ చిన్న ఇసుక దిబ్బ చూశారా! అదో శవం"

• • • • • • • • • •

సముద్రం అంచునే నడుస్తున్నాం. కెరటాల హోరు. ఒంటిమీద గుడ్డలని, జుట్టుని అదేపనిగా రెపరెపలాడిస్తున్న గండుగాలి.

దూరంగా ఎడంపక్క ఓయన్జీసి రిగ్ క్షేత్రం. అక్కడినుంచి ఆకాశంలోకి లేచిన సిల్వర్ రంగు చిమ్నీ నుంచి అఖండంగా ఎగిసి పడుతున్న జ్వాల. ఇంకా కనిపిస్తూనే వుంది.గాలి వాలుని బట్టి ఊగుతూ మండుతుంది. ఎర్రెర్రగా, నల్లగా.

మొన్న అంటే-తుపానొచ్చిన నాలుగోరోజున ఇక్కడేం జరిగిందో చెబుతున్నాడాయన. పశ్చిమ గోదావరి జిల్లాలో అదేదో ఊరుపేరు చెప్పాడు. అక్కడ ఎస్ఐట. తుపాను పేరు చెప్పి స్పెషల్ డ్యూటీ మీద రావలసి వచ్చిందట.

"అది కాదు గురూగారూ! డెడ్‌బాడీస్ ఇంకా వున్నాయంటారా? రిలైబుల్‌సోర్సేనా?'

అనుమానంగా అడిగాడు-మా ఫోటోగ్రాఫర్ విజయ్.

'రిలైబుల్లా?! నేనేవాళ్ళ ఇన్ఫర్మేషన్‌సార్!హెలికాప్టరు మీద పొద్దున్నే ఓ రౌండ్ కొట్టి, మళ్ళీ ఏడు శవాలు కొట్టుకొచ్చాయని చెబితే బయల్దేరాం' ధృఢంగా చెప్పాడు ఎస్.ఐ

'అయితే నడుద్దాం' చాలా చనువుగా అన్నాడు విజయ్.

పోలీసు బృందంతో సులభంగా కత్తుకలిపేశాడు విజయ్. అమలాపురం దాటాక చల్లపల్లిలో కనిపించింది వీళ్ళ వ్యాను. అవసరాలు వేరు కాని ఇద్దరివేట ఒక విషయం గురించే. పైగా ప్రెస్ వాళ్ళం. కాబట్టి వ్యానెక్కించుకుని తీసుకొచ్చారు. తీరాలెండు కిలోమీటర్లు వడిచినా కొత్తగా ఏమీ దొరకలేదు. పదకొండు కిలోమీటర్లు ఇంతే అయితే మాకు న్యూసూ వుండదు. ఫోటోలు వుండవు. అదే మా అనుమానం. బెంగ.

ఎత్తుగా కనిపించిన ఓ ఇసుక దిబ్బమీదకు నడిచాడు ఎస్.ఐ. వెనకాల మేము.

కన్ను చూడగలిగినంత మేర ఒకవైపు సముద్రం. తెల్లటి నురుగుల అలలతో సాగరం,దూది పింజ మబ్బుల ఆకాశం కలిసిపోయినట్టుంది-సుదూరంలో. మరోవైపున కాస్త దూరంలోనే తెల్లటి ఇసుక తిన్నెలకు చివర గిరిగీసినట్టు నల్లటి అంచులా ఉప్పటేరు. వంపులు తిరుగుతూ చాలాదూరం ప్రవహిస్తోంది. కొన్నిచోట్ల వెడల్పుగా, కొన్నిచోట్ల సన్నగా, సముద్రానికి ఉప్పటేరుకి మధ్య ఇసుక దిబ్బల మీద గుడిసెల బాపతు కర్రలు,తాటాకులు, చాలా చోట్ల ఇసుకలో కూరుకుపోయివున్నాయి. ఆ ఏరు అవతల జీప్ వదిలి, మొలలోతు నీళ్ళలో నడిచి ఇవతలకొచ్చాం.

చుట్టూ పరికించాడు ఎస్.ఐ

ఫెళ్ళున కాస్తున్న ఎండలో కరుగుతున్న మంచు తెరలా వుంది మోయిశ్చర్. శవాలను తగుల బెట్టడానికి పెట్రోలు, కిరోసిన్ క్యానలతోను,పలుగు పారలతోను కాళ్ళీడ్చుకుంటూ వస్తున్నారు పోలీసు జవాన్లు. మధ్య మధ్య కనిపించిన తాటాకు గుట్టలని, గుడ్డ పేలికలు చిక్కుకుని వున్న తుప్పలని,పొదలని కర్రలతో పెళ్ళగించి చూస్తున్నారు.

కూలిన ఒక గుడిసెపక్కన ఇసుకలో ఎవరో పెట్టి వెళ్ళినట్టే వుందా వలనుచూస్తుంటే. నీలిరంగు నైలాన్ వల. ఎస్ఐ కర్రతో దానికేసి చూపిస్తూ ఒక జవానుకి పొంజ్ఞ చేశాడు. ఆ జవాను ఆజ్ఞానుబద్ధుడై పరుగున వెళ్ళి కర్రతో పెళ్లగించాడు. కదలలేదు. రెండు చేతులతో గుంజాడు. అయినా రాలేదు. అప్పటికి ఎస్ఐ, అతని వెనుక మేము అక్కడికి చేరాం. ఎస్ఐ,జవానుకలిసి బలంగా లాగారు వలని. దాదాపు రెండడుగుల లోతు నుంచి తడిమట్టిని పెళ్ళగించుకుంటూ వచ్చింది. కానీ వట్టి వలే.

ఎత్తిన కేమేరా దించేశాడు విజయ్.

చేతులు దులుపుకుంటూ వెనుతిరిగాడు ఎస్.ఐ

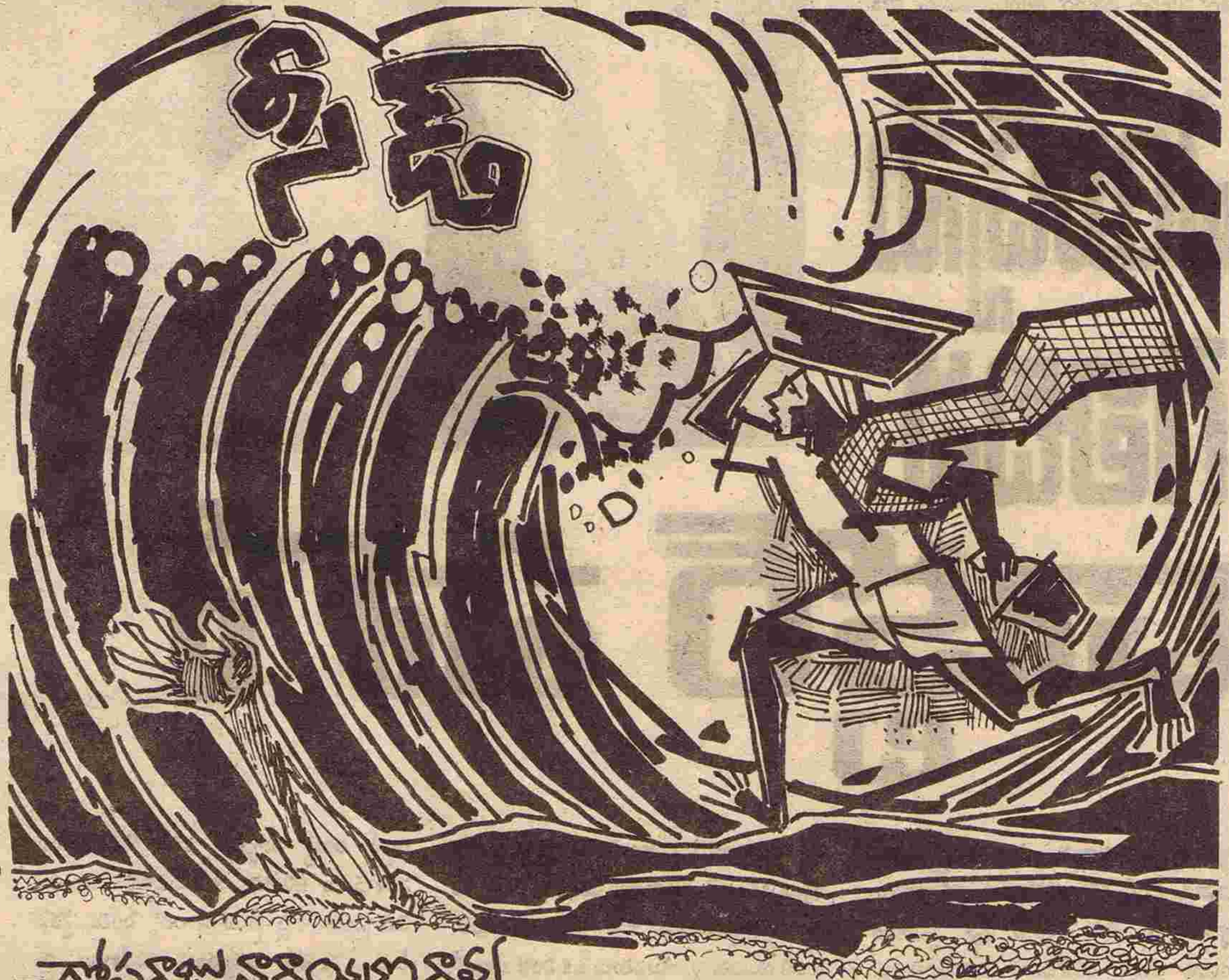

—గోపరాజు నారాయణరావు

జవాను ఇంకా గోతిని పరిశీలిస్తున్నాడు.

మళ్ళీ ముగ్గురం నడుస్తున్నాం.

'ఈఅరవైమందిలో కనీసం యాభయ్‌మంది సీడు కెళ్ళిచచ్చినోళ్ళే!' హఠాత్తుగా అన్నాడు ఎస్ఐ.

సైడ్‌బ్యాగ్‌లోంచి వాటర్ బాటిల్ తీసి రెండే గుక్కలతో గొంతు తడుపుకున్నాడు. సాయంత్రం దాకా ఆ నీళ్ళేమరి! అందరం అలాగే చేస్తున్నాం. తుపాను ఏరియాలో ఏదీ తీసుకోవద్దని గట్టి హెచ్చరిక. అప్పటికే కలరా, ఇతర అంటురోగాలు ప్రబలుతున్నాయని వార్తలు వస్తున్నాయి. ఇంజెక్షన్లు, టాబ్లెట్లూను. అందుకే శవం సమాచారం దొరికితే చాలు పరుగెడుతున్నారు.

'సీడ్'

రొయ్యపిల్లల వేటకి వాడుకపదం.

కోస్తాతీరంలో ఇప్పుడు అదో సర్వసాధారణ దృశ్యం.

మరీ చిన్నది,పెద్దదీ కాని తెల్లని ప్లాస్టిక్ బకెట్ ఒక చేతిలో వుంటుంది. మీడియం సైజుదీ, తెల్లటిదే-ప్లాస్టిక్ టబ్ తల మీద వుంటుంది. భుజంమీద ఒక వల వుంటుంది. సముద్రపు అలలదగ్గర, రొయ్యల చెరువుల గట్ల వెంట అలా సీడ్ వేటగాళ్ళు దర్శనమిస్తారు. మగ, లేదా ఆడ, పసిపిల్లల నుంచి వృద్ధుల వరకు ఏ వయసు వాళ్ళయినా కావచ్చు వాళ్ళు.

సీడ్ చూపిస్తే కాసులు కురుస్తాయి. సముద్రపు దిబ్బలు, బీడు భూములు సరే, చేలూ చెరువులవుతున్నాయి. వేల ఎకరాలలో నీలి విప్లవం నిగనిగలాడి పోతుంది. రొయ్యలు ఎదిగి రూపాయలని గుట్టలుగుట్టలుగా పెడుతున్నాయి. కోట్లు చేతులు మారుతున్నాయి. సరుకు సరిహద్దులు దాటి పోతుంది. కాని ఆశ్చర్యం! ఆ సీడు పట్టి తెచ్చే వేలాదిమందికి చిన్న గూడయినా లేకపోవడం!

వాటికేసి చూసి 'అబ్బో' అనుకుంటూ స్పీడ్ పెంచేశాడు ఎస్.ఐ.

అటు ఇటు చూసుకుంటూ నడుస్తున్నాం మేం.

చటుక్కున ఆగిపోయాడు విజయ్‌మళ్ళీ.

అక్కడికి కాస్తదూరంలో కనిపిస్తున్న దృశ్యం. ఒడ్డుని తీవ్రంగా కోసేసిందక్కడ సముద్రం. అచ్చం ఒక మట్టి గోడలా వుందిగట్టు. దానిపైన-కొట్టుకొచ్చిన ఒక పెద్దనావ, ఎక్కువ భాగం ఇసుక ఆధారం లేకుండా. వెనుక ఇసుకలో బాగా కూరుకుపోయినట్టుంది. కాని విజయ్ కళ్ళకి కనిపించినది మాత్రం. తన చేతి కర్రని ఆ పడవకే ఆన్చి, దాని నీడలోనే కూర్చుని ఏటో చూస్తున్న ఓ అవ్వ.

లెన్స్‌మీది క్యాప్ తీసి జేబులో వడేసి అటునడిచాడు విజయ్.

'సీడే ముంచేసింది'

ఈ నాలుగయిదురోజుల నుంచి ఆ మాట వినపడని చోటు లేదు.

కంటితడిలో, డగ్గుత్తికతో, గుండెలుబాదుకుంటూ-

తీరంలో ఏ జాలరి గ్రామాన్ని కదిపినా అదే మాట-

'సీడు ముంచేసింది!'

కోనసీమ-తుపాను గ్రామాలని శవాల దిబ్బల్ని చేసేసింది. మిగిలిన వాళ్ళు జీవచ్ఛవాల్లా వుండిపోయారు. ఆ శవాల గురించి ఈ జీవచ్ఛవాలు చెప్పిన ఊసులు నా జీవితం అంతా వెంటాడతాయేమోననిపిస్తుంది.

యాధృచ్ఛికంగా చేతిలోని నోట్‌బుక్ తెరిచాను.

గాలికి కాగితాలు పావురాల రెక్కల్లా రెపరెపలాడాయి.

ఆ పేజీ పట్టుకున్నాను.

'గ్రామం-బులుసుతిప్ప. నవంబర్ 10, 1996. బతికి బయటపడ్డ నైదాని సత్యం (జాలరి) ఇచ్చిన కథనం-'

'తుపాను గురించి, ఉప్పెన గురించి ఇంకా ఏ మడుగుతారండి? ఏం చెప్పమంటారండి! అంతా అయిపోయింది! అయినా బాబు! ఈ మద్దెన మా పల్లోళ్ళ కత బాగా మారిపోయిందండి! ఆయ్! సీడు, ఇంజన్నావలండి! ఈ రెండి వున్నెనా అని గాలోనకి, ఉప్పెనకి ఇంట్లో ఒక్కడూ బతికి బట్టకట్టలేని సందర్భం ఒకటి తయారయి పోయిందండి! జరిగిందేటంటే బాబు! సవుద్రం మీదికి ఏటకని ఎల్లిన మొగోడు ఎలాగు సచ్చారు. ఇవతలేమో, కెరటాల కాడే సీడు పడతన్న ఆడోళ్ళు, పిల్లాపీసు, ముసలీ ముతకా అంతా కట్టకట్టుకుని ఉప్పటేర్లలో కొట్టుకుపోయారండి. ఇలాంటి గాలోన సూడ్లేదు ఎవ్వరూ. ఇలా కట్టకట్టుకు శావడాలు ఇన్లేదు. అంతా సీడు మయమే. అసలు సీడుకెల్లి తిరిగొచ్చినోడు లేడండి! ఆ పేరు చెప్పి ఇక్కడ ఇంటికొకడయినా పోయాడండి! కొన్ని ఇళ్ళల్లో ఒక్కళ్ళే మిగిలిన సందర్భాలు వున్నాయి. నిజం చెప్పొద్దా! నేను కూడా సీడుకెల్లి సచ్చి బతికినోణ్ణే! కాని అప్పుడు నాతో మునిగిపోయినోళ్ళు తిరిగొచ్చిన కబురు ఒక్కటీ లేదండి!"

ఇంకో పేజీ తిప్పాను.. భైరవపాలెం...

చటుక్కున కళ్ళముందు మెదిలిందా నాటి సంఘటన.

'ఈడే బాబు! పెప్పింగి నివగంగరాజు. ఒక్కడే మిగిలాడు ఇంటికి. ఈడి పెళ్ళాం, పిల్ల, పిల్లోడు అంతా కొట్టుకు పోయారు'

గ్రామపెద్ద తీసుకొచ్చి చూపించాడా మనిషిని.

చాలాదీనంగా వున్నాడు. ముప్పయ్యేళ్ళుంటాయి. ముతక గొంగడి కప్పుకుని వున్నాడు.

'రాసుకోడానికొచ్చారు! ఆ రాత్రేం జరిగిందో సెప్పు!'

ఎవరో ప్రోత్సహించారు. అనునయంగా.

పెన్‌క్యాప్ తీస్తూ అతనికేసి చూశాను.

తుపాను సహాయం దుస్తులనుకుంటాను. ముదురు ఆలివ్‌గ్రీన్ టీ షర్టు అతడి ఒంటిమీద వదులుగా వేలాడుతుంది. అంచులు తూట్లు పడిన ఖద్దరు లుంగీ.

మాతిలోంచి మాట్లాడినట్టు రెండు నిముషాల తర్వాత అన్నాడు 'అంతా అయిపోయింది!'

ఇంకొంచెం విరామంతర్వాత గొంగడిని సరిగ్గా సర్దుకుంటూ చెప్పాడు.

'మద్దేలక్కాడా వల్లమబ్బు తప్ప మరేం లేదండి! గాలి మాత్రం ఎర్రెక్కినట్టుకొట్టింది. సందేల దాకా సిమకు లేదు.అందుకే ఒగ్గంటాగి తిరిగెలి పోదారనుకుంటున్నామండి! అదుగో అప్పుడు బాబు! చూస్తావుండగానే గాలి తిరగబడి పోయింది. ఊళ్ళకు ఊళ్ళు ఊదెయ్యడానికొచ్చినట్టు దెయ్యపు గాలి. ఇష్టచక్రాల్లా తాటాకుల మీద తాటాకులు. లుంగలు సుట్టుకుపోతా సిలుకోల్లు. గాలోనకొత్తా? అనుకుని అప్పటిదాకా సీడు పట్టుకుంటున్నాం. అప్పుడు కళ్ళు తెరిసాం! అప్పటికే సముద్రానికి పోటం దేసింది. అందరినీ కేకేసి గుడిసెకేసి పరుగెత్తాను. సీడు పడుతున్న వాళ్ళంతా తలా దిక్కుకీ లగెత్తారండి! నేను సూశాను బాబు! మా యాడది, పిల్లలు వుసిక వుల్లల్లా ఎగిరిపోయారు. ఇసుక దిబ్బల మీద గుడిసెల్లో దూరాం! ఆ గాలికి అవేం ఆగుతయ్యి. పది నిమసాలకి ఏ గుడిసె మీదా కప్ప లేదండి! ఇగ సూడండి బాబు వర్షం! బయట పడతారని ఉప్పటేరు కాడికొచ్చి చూద్దుమా! మొలలోతు నీళ్ళుండేయి. ఇప్పుడు అదో సముద్రమయిపోయింది. మనిషెత్తున ఎగిరి పడతంది! అందర్నీ ఏసుకుని ఈదడం మొదలెట్టాను.

దాదాపు పది పన్నెండు గంటలు తుపానులో నాని పోయాడేమో, మాటిమాటికి ముక్కు చీదుతున్నాడు. గొంతు బొంగురు పోయింది. ఉప్పటేరు అనుభవం లోకి దిగేసరికి, ఎప్పుడు గద్గదమై పోయిందో అతని గొంతు! చివరికి ఏడుపులోకి దిగిపోయాడు. బాధని, ఏడుపుని దిగమింగుతూ చెప్పాడు.

'ఈదామబాబు! ఓపికున్నంత దాకా ఈదాను. ఓపిక తెచ్చుకుని మరీ ఈతకొట్టాను. పెళ్ళాం బిడ్డల్ని లాక్కెళ్ళాను. ఎంతకీ దొరకడంలేదండి ఒడ్డు. ఒడి బాబు, నీటి ఒడి. ఒక్క బార కూడా ఎదురు ఈదనీయడం లేదు. సవుద్రం వైపు లాక్కుపోతోంది. పిల్లల సావుకేకలు-సచ్చిపోతన్నాం నాయోయ్!' అని. అప్పుడే ఓ కెరటం వచ్చి కొట్టింది. ఊపిరాడలేదు. తోయిసేను బాబు.. నా పెళ్ళాన్ని తోయిసేను. నాను సచ్చిపోతానేమో అనిపించింది. ఊపిరి అందక, ఒడ్డు దొరక్క ఏం చేయగల్ను? నన్ను లాగుతూ, నీళ్ళలో ఊపిరాడక కొట్టుకుంటున్న నా కొడుకు, పదేళ్ళేడు, ఆణ్ణి దూరంగా గెంటేసాను. ఆ పిల్ల బాబు, కడగొట్టుది. ఈవుమీద బనీనట్టుకుని యాలబడిపోతా, 'నాన్నా సచ్చిపోతన్నా'నని అరుపులు. నా వల్ల కాలేదండింక! ఏ దెయ్యం పట్టిందో నన్ను? ఎలా ఇదిల్చేసానో.. నాకే తెల్దు. ఇంకేం సూడలేదు. కొట్టుకొచ్చాను. గట్టయితే దొరికింది.

గట్టునిండే స్పృహ తప్పి వుండిపోయాడట. జాలరిపేట వాళ్ళు ఇలాంటి వాళ్ళకోసం వెతుకుతుంటే దొరికాడట. మరునాడు ఉదయం తుపాను వెలిశాక.

ఆ తుపానయితే వెలిసింది. ఇతని గుండెలో తుపాను మాటో?

ఇంకో పేరు కనిపించింది కాస్త గజిబిజిగా.

'ఆ రేకాడ నారాయణమూర్తి. భైరవపాలెం పెద్ద. పదకొండు మంది... అని ఆ మాట పూర్తి చేయలేకపోయాడా శోకమూర్తి.

"నా కొడుకులు అందరూనండి! నా అల్లుడు, నా తమ్ముడి కొడుకులు-నా కుటుంబంలోనే పదకొండు మంది.. ఉద్వేగంతో ఆ పెద్దాయన కంట ఉబికిన కన్నీరు, అప్పుడు ఆగకుండా అదిరిన ముక్కుపుటలు, వణికిన పెదవులు ఆ అందరి చావు కబురుని చెప్పక చెప్పాయి.

'ఆ ముసలమ్మ ఏమీ మాట్లాడడం లేదు' ఫోటో తీసుకుని వస్తూ అన్నాడు విజయ్.

పోలీసులు ఎందుకోసమో వెనకపడ్డారు.

ఇంతసేపు గమనించలేదు గానీ, సముద్రం అంచున కెరటాలలో సీడు వేటకోసం పాతిన కర్రలు తీరం పొడుగునా కనిపిస్తున్నాయి. ఒడ్డునుంచి కెరటాలమీదుగా కొన్ని అడుగుల లోపలికి పాతిన మనిషెత్తు సరుగుడు కర్రలు- రెండు,మూడు, నాలుగు. అక్కడక్కడ వేలాడుతూ చిరిగిన వలలు వున్నాయి-ఆ కర్రలకి.

మళ్ళీ విజయ్ కళ్ళకి ఏదో కనిపించింది. దూరంగా ఒక దిబ్బమీద చెయ్యి ఊపాడు. గబగబ వెళ్లాను.

అప్పటికే కెమేరాని ఫ్రేమ్ చేస్తున్నాడు ఆబగా.

చిన్న ఇసుక దిబ్బ. అందులో ఒక పక్కనుంచి బయటకు పొడుచుకుని వచ్చి వున్నదో శవం చేయి. కుక్కలు పీకాయో, ఎర్రపీతలు తినేశాయో మరి, ముంచేయి దగ్గర ఎముక కనిపిస్తోంది. కాల్చిన కోడివేళ్ళలా, అదేరంగులో వున్నాయి. బిగుసుకు పోయి-ఆ వేతివేళ్ళు!

అదే **పాతిపెట్టటమంటే** శవం కనిపిస్తే పెట్రోలుజల్లి అగ్గిపుల్ల వెలిగించడం-ఇసుకలోకి లాగేసి దానిమీద గుట్టగాపోయడం.

ఒళ్ళు జలదరించింది. 'ఎవరో పాపం?' పైకి అనేశాను.

రెండు మూడు స్నాప్స్ తీసేసి పోలీసులని పిలిచాడు విజయ్.

ఇలా ఎన్ని వందల మంది నిర్భాగ్యులు పాపం! మనిషిలోని ఆశ వేపథ్యంగా ఎంత హృదయవిదారక దృశ్యాలను రచించి చూపిస్తోందీ ప్రకృతి? సీడ్, ష్రింప్ కల్చర్, ఆక్వా, ఎక్స్‌పోర్ట్స్, వేలం, ఇంజన్నావలు, మెకనైజ్డ్ బోట్స్-ఎగసి పడే అలల మీద నిలబడి వలలు విసిరే జీవితాలను యాంత్రికం చేసేశాయి. కత్తివాదర మీద వడకలాంటి వృత్తికి మత్తుని మప్పాయి. వల విసిరితే నోట్ల కట్టలు పడుతున్నాయి. అదే, ఆ మైకమే పెళపెళలాడే ఎండనే కాదు, గడగడ లాడించేతుపానుని గుర్తించే స్పృహను చంపేసింది. తుపాను రాత్రి నుంచి ఇప్పటివరకు రోజురోజుకీ పెరుగుతున్న మృతుల సంఖ్య-దాని ఫలితమేగా! శవాలు.. శవాలు. ఇసుకలో, చిట్టడవుల్లో, ఉప్పటేర్లలో-ఉబ్బినవి, కుళ్ళినవి, చితికినవి.. గుట్టలు, గుట్టలు, కుక్కలుపీకుతూ, ఎర్రపీతలు కొరుక్కుతింటున్న దారుణ దృశ్యాలు.

'క్లిక్' ఏదో దృశ్యాన్ని బంధించినట్టుంది విజయ్ కెమేరా.

అటు చూశాను.

'సీడ్ సార్! సీడు' ఎప్పుడొచ్చాడో, వెనక నిలబడి అన్నాడు ఎస్.ఐ.

మరో స్నాప్‌కోసం వ్యూఫైండర్‌నుంచి చూస్తూనే అన్నాడు విజయ్ 'జాలరి సీడ్'.

ఏమూలనుంచి వచ్చాడో మరి, ఇసుక దిబ్బలు దిగి వడివడిగా సముద్రం కేసి సాగిపోతున్నాడా యువకుడు.

ఒక చేతిలో తెల్లటి బకెట్. తలపైన తెల్లటి టబ్, భుజం మీద వల....

వచ్చేవారం కథ
వంతు
—మానేపల్లి